

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa K. Z.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu [...] o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lutego 2011 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 20 maja 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. w sprawie K. Z. przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu o wynagrodzenie, wyrokiem z 20 maja 2010 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego z 25 stycznia 2010 r.

Pełnomocnik powoda podniósł występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego znacznej liczby pracowników i pracodawców zakładów opieki zdrowotnej w skali całego kraju, w związku z wprowadzeniem ustawą z dnia 5 września 2007 r. o zmianie ustawy o przekazywaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń oraz o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 181, poz. 1290) art. 59a do ustawy

z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej. Powołany przepis kształtuje obowiązek pracodawcy do przeznaczenia nie mniej niż 40% kwoty, o którą wzrosło zobowiązanie Narodowego Funduszu Zdrowia w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie, a jednocześnie w ocenie strony powodowej przepis ten stanowi źródło indywidualnego uprawnienia osób zatrudnionych w zakładzie opieki zdrowotnej do występowania z roszczeniem o podwyższenie wynagrodzenia. Ponadto Autor skargi wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości ze względu na okoliczność, że art. 59a nie był dotychczas przedmiotem wykładni dokonywanej przez Sąd Najwyższy, brak jest jakiegokolwiek orzecznictwa w zakresie jego stosowania w praktyce, brak jest również stanowiska zarówno judykatury jak i ugruntowanego stanowiska doktryny w przedmiocie charakteru prawnego cytowanego przepisu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na decydujący o jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Wnoszący skargę podniósł występowanie w sprawie potrzeby wykładni art. 59a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości występuje wówczas, gdy w następstwie stwierdzonych wątpliwości występują wadliwości w stosowaniu prawa bądź utrata innych wymaganych od orzecznictwa sądowego atrybutów (zob. np. postanowienie SN z dnia 6 listopada 2001 r., V CKN 321/01, niepubl.). W przedmiotowej sprawie wykładnia jest oczywista. Powołany art. 59a nie stanowi podstawy indywidualnych roszczeń pracowników. Nie wynika z niego roszczenie o podwyższenie wynagrodzenia, gdyż nie dotyczy on w ogóle wysokości poszczególnych wynagrodzeń i ich ewentualnego wzrostu, przy czym podwyższenie przeciętnego wynagrodzenia u danego pracodawcy nie oznacza konieczności równoczesnego podwyższenia wszystkich płac, a tym bardziej w jednakowym („przeciętnym”) stopniu. Przepis ten nie zawiera sformułowań, które pozwalałyby na kształtowanie takiego roszczenia. Wynika z nich jedynie globalna kwota przeznaczona przez pracodawcę na podwyżki wynagrodzeń i tylko taki jest jego sens. Wynika to choćby z ustępu 2 artykułu 59a, który stanowi, że wzrost wynagrodzeń następuje w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową (por. wyrok SN z 22 września 1999 r., I PKN 267/99, OSNAPiUS 2001 nr 2, poz. 38).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.